

Första söndagen efter Trettondedagen

Joh. 7: 14-18

Men då redan halva tiden var förliden, gick Jesus upp i templet och lärde. Och judarna förundrade sig o. s. v. Till en rätt uppfattning av huvudsyftet med denna text tjänar att veta och ihågkomma, vad vi av ålder haft att betrakta på denna dag, nämligen huru det förborgade gudomsväsendet i Jesusbarnet vid tolv års ålder uppenbarades uti templet genom visdomen i hans förstånd och svar. Så se vi ock i denna text för dagen folket förundras över hans tal och lärdom, vilket föranledde honom att omtala, dess ursprung och egentliga väsende, nämligen att det var den evige Faderns ord och lärdom, han talade. Detta är så mycket mer avgjort huvudsyftet i texten, som med trettondagen av ålder ingick epifaniasfesten, d. ä. den tid, då man betraktade, huru den i Jesusbarnet förborgade Guds Son började uppenbaras såsom sådan (epifania betyder uppenbarelse). Vi se i de gamla texterna på trettondagen, huru han uppenbarades för hedningarna i Österlandet genom den underbara stjärnan, som förde de vise männen till Judalandet. På första söndagen efter trettondagen, eller denna dag, den redan sagda uppenbarelsen av det i honom fördolda gudomsväsendet, då han vid tolv års ålder satt mitt ibland lärarna, hörande dem och frågande dem, så att alla, som hörde honom, »häpnade» över hans förstånd och svar, och själva hans moder, denna högst benådade bland kvinnor, icke ens var mäktig att följa sitt barns djupa tankar. Så uppenbarades hans gudomsväsende genom hans ord.

I texten på andra söndagen efter trettondagen (Joh. 2:1–11) se vi, huru hans gudomshärlighet uppenbarades genom en allmaktsgärning, då han vid bröllopet i Kana förvandlar vatten till vin. I texten på tredje söndagen efter trettondagen (Matt. 8:1–13) åter, se vi, huru han bevisar sin gudomsmakt och befäller över hälsokrafterna, då han med ett ord botar den spetälske och hövitsmannens tjänare; och i texten på den fjärde söndagen (Matt. 8:23–27), då han bjuder över vädret och havet, och de lyda honom, varigenom han visar sig vara Skaparen och Herren över den livlösa naturen. På detta sätt har man alltid vid denna tid efter trettondagen, betraktat texter, i vilka visats, huru Kristi gudom uppenbarat sig. Sådan är ock den text, vi i dag förehava.

Jesus hade nu kommit från Galileen till Jerusalem för lövhyddohögtidens bevisande. »Men då redan halva högtiden var förliden, gick han upp i templet och lärde.» Och han talade då på ett sådant sätt, med en så utomordentlig kraft och visdom i Skriften, att judarna förundrade sig och sade: »Huru kan denne förstå skriftlärdom, då han icke är lärd? Då svarade Jesus och sade: *Min lära är icke min, utan dens, som har sänt mig.*» Han ville säga: Förundren eder icke över denna lärdom, ty den är icke en människas, utan jag talar med den oändlige Gudens lärdom. Detta var ock orsaken, varför han kunde redan som tolvårigt barn tala på ett sådant sätt, att »alla, som hörde honom, häpnade över hans förstånd och svar».

Detta var orsaken varför det säges om honom på ett ställe, »att folket häpnade över hans lära; ty han lärde dem, såsom en som har makt, och icke som de skriftlärda» (Matt. 7:28); på det andra, att »de häpnade över hans lära; ty han lärde såsom en, som har makt, och icke såsom deras skriftlärda» (Mark. 1:22); på det tredje, »aldrig har någon människa så talat, som denne man talar» (Joh. 7:46). Detta var ock orsaken, varför han talade med så hög visdom, att judarna undrade däröver, att han var så kunnig i Skriften och likväl icke hade gått i deras skolor eller hade den ålder, att han kunde vara skriftlärd genom vanliga mänskliga medel – orsaken var den, säger han att han talade med Guds egen vishet och lärdom.

Och denna stora sanning har han uttryckt på många ställen, såsom då han i Joh. 8: 26, 28 säger: »Jag gör intet av mig själv, utan såsom min Fader har lärt mig, så talar jag. Mycket har jag att tala och döma om eder; men den, som har sänt mig, är sannfärdig, och vad jag har hört av honom, det talar jag till världen.» Och åter i Joh. 12:49: »Ty jag har icke talat av mig själv, utan Fadern som har sänt mig, han har bjudit mig, vad jag skall säga, och vad jag skall tala.» Och i Joh. 14:10 säger han till Filippus: »Tror du icke, att jag är i Fadern och Fadern i mig? De ord, som jag talar till eder, talar jag icke av mig själv; men Fadern som förbliver i mig, han gör själv

gärningarna.» Han talade *Guds* ord i den allra egentligaste betydelse, icke såsom profeterna och apostlarna genom Andens ingivelse, utan såsom den enfödde Sonen, vilken har kommit ovanefter och var till själva väsendet ett med Fadern. Hans höga visdom utgjorde en uppenbarelse av hans gudomsväsende, varom Johannes säger; »Vi skådade hans härlighet, såsom den av Fadern enföddes härlighet.» Denna den enföddes härlighet uppenbarades även genom hans visdom. Och åter säger Johannes: »Ingen har någonsin sett Gud, den enfödde Sonen som är i Faderns sköte, han har uppenbarat honom.»

Kunde vi rätteligen tro och besinna detta, att när vi få se eller höra något ord, som Jesus talat, då emottaga vi ord av ett ögonvittne, som varit hos Fadern, då få vi veta hemligheter från Guds fördoldaste rådeskammare – kunde vi besinna detta, då skulle vi säkert något noggrannare akta på varje prick eller bokstav av de ord, som gått från hans mun; då skulle vi vara fulla med visshet i tron, som hade vi själva varit i himmelen och talat med Gud och sett allting såsom det där förekommer, ja, fulla med salig tillbedjan och förundran, med både gudsfruktan, glädje och kärlek.

Men även ibland dem, som på sitt sätt tro, att Jesus var Guds Son och hans ord själva den sanne Gudens ord, råder dock mycken olikhet i den visshet eller klarhet, varmed denna tro bor i själen, Vilken skatt, vilken fröjd, vilken kraft, vilken tuktan ordet medför hos dem, som äga en mer levande tro och visshet därom, att det är själva den evige Gudens ord; vilken slapphet och ostadighet däremot, där denna tro är mer oviss! Många hava blott en mänsklig övertygelse i förståndet, att det är Guds ord; andra åter hava en levande förnimmelse av denna stora sanning, i det de hos sig själva erfara, att det är Guds eget ord. Ty så punktligt och träffande finna de i ordet just sina egna innersta erfarenheter i en så avlägsen forntid förut beskrivna, att endast den fullkomlige Guden kan hava talat något sådant. Detta kan heta att icke blott tro, utan förnimma, att Kristi lära är av själva Gud, då det gudomliga ordet så sammansmälter med min själ, likasom den mat, jag äter, förvandlas till kött och blod i min kropp. Så sannas, vad Petrus säger, att »vi varda födda på nytt av oförgängligt säde, genom Guds levande ord, som förbliver evinnerligen.» Men huru och när sker detta, att vi så förnimma, att Jesu tal innehåller Guds eget ord? Han säger själv i vår text: *Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud, eller om jag talar av mig själv.*

Här är nu rätta hemligheten, varför människor, som höra en och samma predikan, erhålla så högst olika verkningar därav. Den ene hör blott för att med sitt förstånd uppfatta orden eller erhålla något tillfälligt intryck på sin känsla; den andre hör det såsom Guds ord för att med ovillkorlig tro och lydnad tillämpa det på sig själv och i sitt leverne göra, vad Herren Gud säger. De förra, vilka icke vilja lyda, utan endast förstå och samla i minnet eller erfara känslor av ordet, dem drabbar vad Kristus sade om dessa falska åhörare av hans predikan, vilka icke hade den uppriktiga meningen att lyda: »Vilken som icke har, från honom skall tagas även det, han har»; »dem är det icke givet att förstå Guds rikes hemligheter». Då däremot på de uppriktiga och lydaktiga själarna fullbordas Kristi löfte: »Vilken som har, honom skall varda givet, och han skall hava övernog.» Detta är den första grunden, varför det går efter dessa Kristi ord, att den som vill lyda, han skall förstå, om läran är från Gud, nämligen att Gud giver sin helige Ande åt sådana själar.

Härom talar redan David, då han säger: *Herren har sin umgängelse med dem, som frukta honom, och sitt förbund vill han kungöra för dem* (Ps. 25:14). Ja, i detta Guds givande ligger den första orsaken, varför blott dessa skola förstå ordets gudomlighet och komma till den fulla vissheten, fröjden och kraften därav. Men den andra orsaken är den, att endast sådana själar erhålla de andliga erfarenheterna av vad ordet innehåller; och Guds ord är en sådan lära, som ingen människa kan rätt fatta utan denna erfarenhet. Här är ock en orsak, varför de höglärdaste och skarpsinnigaste män, som hava största förmåga att genomtränga all mänsklig visdom, likväl äro så besynnerligt blinda, när de vilja studera sig in i Guds ords hemligheter, att de icke ens förstå, vad de eljest mest olärda kristna genom erfarenheten lärt.

Se här några exempel på stycken i Guds ord, som vi endast genom erfarenheten förstå: varje oerfaren människa

tänker naturligen, att Guds heliga lag, som lär oss, vad vi skola göra och icke göra för att tackas Gud, och med de allvarsammaste hotelser inskräper sina bud eller förbud, skall också vara det kraftigaste medlet att bringa oss till helig lydaktighet för Guds vilja. När då en sådan människa läser, att tvärtom synden får liv och kraft genom lagen, då blir hon alldeles förbryllad och frestad att tänka, att de orden icke få tagas, såsom de lyda, att detta måste gälla endast om sådana, som icke lägga lagen rätt på hjärtat, icke alls bemöda sig att göra efter dess bud. Hon tycker då, att Romarbrevets sjunde kapitel är det allra svåraste att begripa och förklara.

När däremot en människa med andlig erfarenhet läser detta kapitel, tycker hon, att det är det allra lättaste, ja, hon förundras över att där finna så punktligt förutsagt just vad hon erfarit, nämligen att när hon icke längre i lättsinne och säkerhet föraktade Herrens lag, utan just när, såsom Paulus där säger, »budordet kom», och allra synnerligast när det förbudet: »Du skall icke begära», träffade hennes hjärta och samvete, och hon med allra högsta allvar ville emotstå varje ond tanke eller begärelse, ville utrensa synden i dess första brodd i själva hjärtat – då skedde det, som Paulus säger, att synden tog anledning av budordet och verkade i henne all begärelse. Likaså var det förut obegripligt, att Kristus, nåden och tron skulle vara källan till helgelse. Vi tänkte nämligen förut, att det tvärtom skulle vara menligt för helgelsen att höra och betrakta det ordet om tron. När vi åter fått erfarenhet av den välsignade saken, då förstå vi att säga: Ordet har rätt.

När jag betraktade lagen och Guds vrede över synden, då fick jag alltmer kärlek till synden och motvilja för Guds lag; men när jag fick nåd att tro och se, att Gud för Kristi skull var mig nådig och icke tillräknade mig synderna, utan var nöjd med mig såsom med ett kärt barn, blott för Kristi skull, då fick jag en innerlig lust till hans heliga lag, då ville jag göra allt vad lagen krävde, just när jag fann, att jag var fri från lagens domar. Nu ser jag, att det är ett gudomligt ord, då Kristus säger: »Den som förbliver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt; såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, med mindre han förbliver i vinträdet, så icke heller I, med mindre I förbliven i mig.» Nu ser jag, att allt är sant vad Kristus sagt, och däremot falskt allt vad jag själv efter mitt eget förnuft tänkt i andliga saker.

På detta sätt kan man visst allra först förstå de orden i vår text, att den som vill göra Guds vilja, sådan den blivit uppenbarad i lagen, han skall komma till en levande och klar insikt i ordets gudomlighet. Men när man ser något närmare på lydelsen av Kristi ord, så skall man dock finna, att detta har ännu en djupare mening, nämligen då han först säger: »Min lära är icke min utan dens, som har sänt mig»; och då tillägger: »Om någon vill göra *hans vilja*, skall han förstå» etc. Det är nämligen tankvärt, att Kristus i vår text betecknar sin Fader med de orden: *Den som har sänt mig*; att han icke säger: Om någon vill göra min Faders vilja utan: dens som har sänt mig (bokstavligen: »den sändandes»), vari egentligen ligger den tanken uttryckt att lyda Gud i denna hans egenskap eller i denna hans handling, att han sände Sonen. Ut i detta Kristi uttryckssätt ligger utan tvivel den tanken, som Luther i en förklaring över denna text bestämt uttalar, att Kristus icke här menar den vilja, Gud uttryckt i sin lag, utan egentligen hans vilja i Sonens sändande och ordet därom. Så talar ock Kristus i Joh. 6: 38–40, där han tre gånger upprepar de orden: »Dens vilja som har sänt mig.»

På detta senare ställe säger ock Kristus uttryckligt, vad som var Faderns vilja, som hade sänt honom, nämligen en vilja om själva Sonen, att han icke skulle förlora något av allt det Fadern hade givit honom, utan att han skulle giva det evigt liv och uppväcka det på den yttersta dagen. Men då han i vår text talar om *vårt* görande av dens vilja som har sänt honom, då måste här åsyftas vår lydnad i det ärendet, att han sände sin Son till vår frälsning. Då talas här om hans vilja, att vi skola höra och hylla hans Son; då åsyftas här allra egentligast vår lydnad mot evangelium. Men då blir meningen här påtagligen densamma, som också Paulus uttrycker i Rom. 10:16, då han förklarar orsaken, varför största mängden bland judarna icke kommo till evangelii ljus, utan föllo under förblindelsens dom; han säger: »Dock hava icke alla hörsammat evangelium.»

Denna mening är ock den, som närmast bekräftas genom erfarenheten, då vi nämligen se, att även de strängaste lagtrålar, vilka således på sitt sätt sträva att göra Guds vilja i de tio buden, denna strävan oaktagat alltid förbliva i

det tjockaste mörker, så länge de icke lyda evangelii röst eller Faderns röst om Sonen, d. ä. dens röst, som sände honom. Här om säger Luther i sin utläggning över Johannes evangelium:

»Vi hava tillförene framställt, vad Faderns vilja är, att man icke bedömer och dömer läran, utan blott tiger och hör, att han är sänd av Fadern; det är hans vilja, menar Kristus, att jag skall lära, och I skolen åhöra mig och tro. Om I gören det och icke stån emot mig, så skall den helige Ande upplysa eder och lära, att Faderns vilja är i Kristus, att han har sänt Sonen, på det man skall höra honom; såsom ock, på berget Tabor, Guds, den himmelske Faderns röst sålunda lät höra sig: »Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag; honom hören» (Matt. 17:5). Det är nu Faderns vilja, att man skall se till och höra, vad den mannen Kristus talar, och höra hans ord. Du skall icke spetsfundigt bedöma eller mästra hans ord eller disputera därom, utan rakt höra det; då skall den helige Ande komma och väl tillreda ditt hjärta, så att du med visshet kan tro det gudomliga ordets predikan och säga: Det är Guds ord och den rena sanningen, ja, även försaka livet därför.

Men om du vill, att man skall höra dig och jämka Kristi ord efter ditt förnuft; om du understår dig att vilja mästra detsamma, att inflika andra läror däri, att väga och böja det, så att orden måste lyda, såsom du vill, och sätter det först i fråga, liksom tvivlade du därpå, och vill döma efter ditt huvud – det är icke att höra, eller vara en lärjunge, utan att vilja vara en mästare däröver; därmed skall du aldrig komma fram och erfara, vad Kristi ord är, eller hans himmelske Faders vilja. Fördenskull är det omöjligt, att den förstår Guds ord, vilken vill mästra det med sina tankar. På sådant sätt kommer man aldrig därhän, att man förstår det och kan säga: Detta är Guds ord. Därför, slut till ditt förnuft och trampa din vishet under fötterna, och låt det i saker, som angå din frälsning, icke famla, känna eller tänka, utan blott och bart höra, vad Guds ord talar, vad hans ord är, och förbliva därvid; ty det heter: hunc audite! honom hören, hören, heter det. Det är då att rent och väl göra Guds vilja. Och han har lovat, att den som hör Sonen, honom vill han giva den helige Ande, honom vill han upplysa och upptända, så att han rätt förstår, att det är Guds ord; han vill göra av honom en man efter sitt sinne. Det skall han ock göra.»

Så hava vi nu någorlunda fattat, vad Kristus här menar, då han säger: »Om någon vill göra, dens vilja, som har sänt mig.» Det är visserligen även Guds vilja, att vi skola göra, vad de tio buden innehålla. Hade Herren likväl här endast åsyftat denna Guds vilja i lagen, skulle det hellre hetat: Om någon vill göra dens vilja, som talade på Sinai; men nu säger Kristus: »Om någon vill göra dens vilja, som har sänt mig», d. ä. såsom förut sades, göra Faderns vilja i avseende på det ärendet, att han sände Sonen till vår frälsning. Och vad som i det hänseendet är Faderns vilja, är visserligen, såsom Luther här ovan sagt, att vi skola höra honom och tro på honom. Här är således den för alla syndare ljuvliga och tröstliga Guds vilja, att vi icke skola fördrista oss att på någon annan väg söka vår frälsning än endast i Sonen, vilken har därför blivit sänd från himmelen, »född av kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen» (Gal. 4:4).

Här är det ock övermåttan trösterikt att Kristus själv säger, att detta är Faderns allra allvarsammaste vilja, så att all vår frälsning beror på denna hans viljas efterkommande. Om vi bryta något av de tio buden, så är visserligen sådant alltid synd; men detta är dock en synd, som står under förlåtelse, så vida vi lyda Faderns vilja om Sonens mottagande. Bryta vi däremot hans vilja i detta avseende, då hava vi ingen nåd för synden; ty då »står oss intet offer åter för synder», utan en »förskräcklig förbidan av dom och nit av en eld, som skall förtära motståndarna» (Ebr. 10: 27). Här är det tröstligt, att den himmelske Faderns allvarligaste vilja är vår frälsning genom Kristus. Och att denna vår frälsning också var Kristi vilja, det se vi nog på allt vad han gjort för vår försoning, och på allt vad han predikade och ropade för att bringa människor att omfatta frälsningen i honom. När någon häruti lydde hans röst, då fröjdades hans hjärta, så att han förgat sin hunger (Joh. 4: 32).

Men när några icke ville höra och lyda, även om det var hans mördare i Jerusalem, då grät han över dem; så mycket ömmade han för deras frälsning. Således, allt vad vi se hos Kristus, hans arbete, hans lidande, hans ropande och predikande, hans gråtande och hans fröjd, allt visar oss ett och detsamma, nämligen hans brinnande nit att frälsa det förtappade. Men nu se vi ock, att Faderns allra högsta vilja är alldeles detsamma

som Kristi vilja. Det är således en fåfång och barnslig tanke, när vi mena: Nog se vi, att Jesus var mild och kärleksfull; men den helige Fadern är kanske av något annat sinne och vredgas på oss för synderna.

Då se vi här av Kristi egna ord, att Faderns allvarligaste vilja är densamma som Kristi, nämligen då Fadern sände honom till vår frälsning och säger: »honom hören», och vill giva sin helige Ande blott åt dem, som häruti göra hans vilja. Så se vi ock, huru redan i gamla testamentet detta Faderns nit om Sonens hyllande uttryckes, icke blott i Davids andra psalm, där det heter: »Hyllen Sonen, att han icke må vredgas och I förgås på eder väg; ty snart kunde hans vrede upptändas. Saliga äro alla de, som taga sin tillflykt till honom»; utan även i 5 Mos. 18:18-19, där Herren så sade till Moses om vad han i framtiden skulle giva Israel: »En profet skall jag uppväcka åt dem bland deras bröder, en som är dig lik, och jag skall lägga mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt vad jag bjuder honom. Och om någon icke hör mina ord, de ord, han talar i mitt namn, så skall jag själv utkräva det av honom.» Den som nu i denna Faderns högsta vilja vill lyda, *han skall förstå*, säger Kristus i vår text, *om läran är från Gud*, eller om jag talar av mig själv.» Han skall få den helige Ande, bliva en upplyst, levande och frälst kristen.

Men vad skall då hända dem, som icke vilja göra denna Faderns vilja? Utan tvivel motsatsen till vad som här lovas dem, som vilja lyda; såsom ock Kristus sade om världen, att hon icke kan få den helige Ande (Joh. 14:17), utan skall förblindas, förhärdas och dö i sina synder; såsom han ock sade till judarna: »Om I icke tron, att det är jag, skolen I dö i edra synder.» Och den människa, som icke vill mottaga Kristus, utan vill förbliva i sina synder, hon får ock förbliva under vreden – »Guds vrede förbliver över honom» (Joh. 3: 36). Och något mer förskräckligt kan icke sägas om den människan; ty då är genast all fördömelse, all avgrundens eldspina och alla dess plågor över henne. O, måtte då var och en, som läser och hör Kristi allvarsamma ord, gå till sitt hjärta och pröva sig inför Guds ögon, huru det är med detta stycke om lydnaden för Faderns vilja!

Betänk dock, o människa, vem helst du är, att du alla stunder är under hans ögon, vilken är »en domare över hjärtats uppsåt och tankar, och inför vilken intet skapat är osynligt, utan allt är blottat och uppenbart för hans ögon, hos vilken vi hava att göra räkenskap». Han ser, om du genast vill lyda allt hans ord, eller om du tvärt om vill ännu en tid vara fri och gå din egen viljas väg och vågar att trotsa den Allsmäktige. Då skall det visst bliva dig förskräckligt att falla i den levande Gudens händer, då blir han dig visst en förtärande eld. O, huru gruvligt det då skall bliva dig, när du måste dö och icke längre kan hålla dig undan, utan måste fram inför Gud och in i evigheten – o, huru svårt det skall bliva dig!

Klagar du däremot, att du gärna ville hava ett sådant hjärta, att du kunde i allting lyda Gud, men att du är olycklig att vara såld under synden, så att du ser och erkänner, att du är med all rätt fördömd och icke kan vänta någon nåd och frälsning; då har du likväl en enda dygd övrig, vilken genom evangeliets nåd blivit verkad i ditt hjärta, nämligen att du dock gärna ville lyda Faderns vilja i avseende på Sonen, om du blott vågade fly till honom – så gläds då, o själ, du skall icke förgås, utan få evigt liv. Ty detta är Faderns högsta vilja; och låt Kristi ord gälla mer för dig än alla dina tankar och känslor eller samvetets och lagens domar. »Honom hören», säger Fadern. »Kommen till mig», säger Sonen. Var dock lydig i ett enda stycke, när Sonen säger: »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder ... och I skolen finna ro till edra själar.» »Den som kommer till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut.» »Dricken härav alla; ty detta är mitt blod, vilket varder utgjutet till syndernas förlåtelse.»

Herren Gud har aldrig trott, att någon människa efter syndafallet kunde fullgöra lagen. Därför gav han oss sin evige Son att göra det för oss alla. Och därför har han givit oss lagen med alla dess krav, hotelser och löften, för att så länge jaga och driva oss, till dess även *vi* tro, att vi icke kunna det, och nödgas alldeles övergiva det hoppet och försöket att såsom helt förtappade syndare söka nåden, en alldeles fri nåd genom Kristus, och således giva Lammet all ära. Att detta var det egentliga ändamålet med lagens utgivande, lär Skriften uttryckligt. »Men lagen kom också in», heter det, »på det att *överträdelsen skulle överflöda*», och »på det att *var mun må tillstoppas* och

all världen varda brottslig för Gud»; men »varest synden överflödade, där överflödade nåden ännu mer, på det att, liksom synden har härskat medelst döden, så skulle ock nåden härskas genom rättfärdighet till evigt liv genom Jesus Kristus» (Rom. 3:19; 5:20–21).

Därför, att du beständigt blir brottslig inför lagen, det skall icke fördöma dig; det var just vad Herren Gud menade, då han gav oss sin lag, enligt nyss anförda bibelställen. Men om du hyllat Sonen och blivit en kristen, som nu tror på Kristus, så att du i honom har allting och uti det stycket vill lyda Faderns vilja, då är han alldeles nöjd med dig, då vill han giva dig sin helige Ande och det ljuset uti Kristi ord, att du med full visshet skall se, att det är Guds eget ord, och fröjdas, prisa och älska en så nådig Gud, ja, bekrönas med allehanda Andens frukter i tiden och sedan efter detta eländiga liv med den eviga saligheten.

Ty betänk, vad det måste medföra, när vi enligt detta Kristi löfte skola förstå, att denna lära, nämligen Kristi lära, är av Gud själv, är den store Gudens eget ord på jorden. Därav måste ju allra först följa, att vi då kunna fröjdas över den fullkomligaste visshet om allt vad Kristus talat; ty därom äro vi dock vissa, att vad Herren Gud själv talat måste vara en evig sanning, även om vi alls icke se, känna eller begripa något därav. Blott Herren Gud har sagt det, så måste det till minsta punkt eller prick vara, just som han själv sagt. Han har sagt, att var och en, som tror på honom, icke skall förgås, utan hava evigt liv; då måste vi hålla det vissare, än allt vad vi se för ögonen, ja, så visst, att vi kunde, om möjligt vore, hundrade gånger dö på den sanningen, att vi hava det eviga livet och skola vid vår död nödvändigt föras till hans paradys, så sant vi nu tro på honom med just samma tro som de, vilka vi se uti Kristi tal av honom erhöilo vittnesbördet om tro, då fattiga syndare så trodde på honom, att de blevo fästade vid honom med alla sina synder och brister dock aldrig kunde helt övergiva honom.

Då förklarade Kristus själv, att detta var den saliggörande tron; då sade han även strax efter en nyss av sina lärjungar begången svår synd: »Men I ären de, som hava förblivit hos mig i mina frestelser; och jag överlåter ett rike åt eder, såsom min Fader har överlåtit det åt mig, på det att I mån äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner och döma Israels tolv släkter» (Luk. 22:28-30). Här se vi, att den tron icke medförde, att de aldrig kunde förgå sig eller synda emot honom. Men de lydte likväl Faderns vilja om Sonen och förblevo hans lärjungar; och då kunde deras synder icke upphäva nådeförbundet, då var det ändå avgjort, även i samma stunden orubbligt, att de skulle sitta med honom i hans rike. Och icke därmed nog, utan vi skola ock redan nu varje stund vara alldeles *rena* inför Fadern blott genom samma tro på honom; ty Kristi ord äro Guds egna ord, och han sade samma afton, icke allenast att de skulle hava denna nåd och behålla sina äreplatser i himmelen, utan ock att de voro alldeles rena blott genom en tvagning, blott därför att de genom tron voro tvagna i hans blod.

Ty den ena stunden sade han: »Redan nu ären I rena för det ords skull, som jag har talat till eder»; och att vara ren blott genom hans *tal*, det är ju att vara ren *genom tron* på hans tal. Ty verkan av ett tal emottager man blott genom tron på detsamma. Så sade han ock en annan stund: »Den som har badat, han är hel och hållen ren», d. ä. alldeles ren; »och I ären rena, dock icke alla. Ty han visste, vem som skulle förråda honom.» Judas allena var undantagen. Men alla de övriga voro det, fastän han förutsade, huru de alla skulle stöta sig på honom, och huru Petrus skulle falla; och dock var även han för Guds ögon hel och hållen ren, helig och frälst.

O, Herre Jesu, väck oss att besinna, vad ditt blod gäller i himmelen! Hade vi varit där blott en enda dag och sett med Guds ögon, vad blodet gäller, och huru fullkomligt rena alla de äro för Gud, vilka genom tron hänga vid Sonen och då hava del i all Sonens förtjänst, så skulle vi visst vara fulla med fröjd och lov och pris och kärlek för denna orubbliga nådesanstalt och endast sjunga: »Ära vare Lammet, som har blivit slaktat och har köpt oss åt Gud med sitt blod.» »Den som har badat, han är hel och hållen ren.» Och varje troende själ är för Guds ögon så tvagen och ren, som Gud själv har sagt det, så sant Kristi tal var Guds eget ord. Då är det ock säkert, att han är hos oss alla dagar och skådar sin lust på de rena och heliga, på samma stund som de se idel synd och orenlighet hos sig och gå suckande och tryckta under känslan av sin egen syndfullhet. Ty till sådana sade Herren Kristus: »Och se, jag är med eder alla dagar intill världens ände»; och vi hava förstått, att hans lära var

av Gud själv, var Guds eget ord. Då är det ock en lika gudomlig visshet, att när denna skröpliga kroppshyddan blir nedslagen och till jord igen, den troende själen är i Guds paradiset, och kroppen skall uppväckas på den yttersta dagen och varda lik Kristi förhärligade lekamen, så sant han själv har lovat detta, då han sade: »Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen. Såsom levande Fadern har sänt mig, och jag lever för Faderns skull, så skall ock den, som äter mig, leva för min skull» (Joh. 6:54–57). Densamme som en gång skapade människan av jordens stoft, han har sagt detta, han skall ock lika lätt uppfylla detta löfte. Bort med allt tvivel och ovisshet, när Herrens mun talar! Skulle den store och helige, som skapade världarna, säga något och icke göra det? Skulle någon enda bokstav eller prick av hans ord och löften svika oss? Herre, föröka oss tron!

Du har också själv sagt: »Allt det I bedjen i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen.» Även detta är ett gudomligt sant och fast löfte. O, så hör då, när vi bedja: Föröka oss tron! Gör det för ditt namns skull och till Faderns förökade ära genom den helige Ande, vilken vare prisad tillika med Fadern och Sonen nu ock i all evighet! Amen!

– C-O Rosenius

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com